

Дело С-101/05

Skatteverket

срещу

А

(Преюдициално запитване,
отправено от Regeringsrätten)

„Свободно движение на капитали — Ограничение на движението на капитали между държавите-членки и третите страни — Данък върху дохода от капитали — Дивиденди, получени от дружество, установено в държава — членка на ЕИП — Освобождаване — Дивиденди, получени от дружество, установено в трета страна — Освобождаване, поставено в зависимост от съществуването на данъчна спогодба, предвиждаща обмен на сведения — Ефективност на данъчния контрол“

Заклучение на генералния адвокат г-н Y. Bot, представено на 11 септември
2007 г. . . . . I - 11535
Решение на Съда (голям състав) от 18 декември 2007 г. . . . . I - 11568

Резюме на решението

1. *Свободно движение на капитали — Разпоредби на Договора (член 56, параграф 1 ЕО, член 57, параграф 1 ЕО и член 58 ЕО)*

2. *Свободно движение на капитали — Ограничения*
(член 56, параграф 1 ЕО)
3. *Свободно движение на капитали — Ограничения на движението на капитали от и към трети страни*
(член 57, параграф 1 ЕО)
4. *Свободно движение на капитали — Ограничения — Данъчно законодателство — Данъци върху доходите*
(членове 56 ЕО и 58 ЕО)

1. Когато става въпрос за движенията на капитали между държавите-членки и третите страни, пред националния съд може да се прави позоваване на член 56, параграф 1 ЕО във връзка с членове 57 ЕО и 58 ЕО и това да доведе до неприложимост на националните норми, които му противоречат, независимо от разглежданата категория движение на капитали. Всъщност член 56, параграф 1 ЕО има непосредствено действие, без да е необходимо се прави разграничение между категориите движение на капитали, които попадат в приложното поле на член 57, параграф 1 ЕО, и тези, които не попадат в него, като предвиденото в посочената разпоредба изключение не е пречка за това член 56, параграф 1 ЕО да предоставя на частноправните субекти права, които те могат да предявяват по съдебен ред.

(вж. точки 26 и 27)

2. Понятието „ограничения на движението на капитали“ трябва се тълкува

в отношенията между държавите-членки и третите страни по същия начин както в отношенията между държавите-членки. Всъщност, макар либерализирането на движенията на капитали с третите страни да може действително да преследва цели, различни от тази за осъществяване на вътрешния пазар, като например да осигурява доверие в единната валута на Общността на световните финансови пазари и да поддържа в държавите-членки финансови центрове от световна величина, трябва да се отбележи, че когато действието на принципа на свободно движение на капитали е било разширено с член 56, параграф 1 ЕО по отношение на движенията на капитали между третите страни и държавите-членки, последните са избрали да прогласят този принцип в един и същи член и с едни и същи изрази за движенията на капитали, които се осъществяват във вътрешността на Общността, и за тези, които се отнасят до отношения с трети страни. Освен това от съвкупността от въведените в Договора разпоредби от главата относно капиталите и плащанията следва, че за да бъде взето предвид обстоятелството, че целта и правният контекст

на либерализацията на движенията на капитали са различни в зависимост от това дали става въпрос за отношения между държавите-членки и третите страни или за свободното движение на капитали между държавите-членки, последните са счели за необходимо да предвидят предпазни клаузи и дерогации, които се прилагат конкретно по отношение на движенията на капитали към или от трети страни.

на предходното законодателство, и установяват нови процедури. Така не са визиран разпоредбите, които бидейки по същество идентични със законодателство, действало към 31 декември 1993 г., въвеждат отново пречка за свободното движение на капитали, която след отмяната на предходното законодателство вече не е съществувала.

(вж. точки 48, 49)

(вж. точки 31, 32 и 38)

3. Понятието „ограничение, действащо към 31 декември 1993 г.“, посочено в член 57, параграф 1 ЕО, предполага, че правната уредба, в която се вписва разглежданото ограничение, от тази дата без прекъсване е част от правния ред на съответната държава-членка. В това отношение, приета след тази дата национална мярка не е автоматично изключена само поради това обстоятелство от предвидения в посочения параграф дерогационен режим, като тази възможност трябва да се разбира като включваща разпоредбите, които по същество са идентични с предходното законодателство или се ограничават до това да намалят или да премахнат пречка за упражняване на общностните права и свободи, която се съдържа в предходното законодателство. Обратно, изключени са от посочения дерогационен режим разпоредбите, които почиват на логика, различна от тази

4. Членове 56 ЕО и 58 ЕО трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат съществуването на законодателство на държава-членка, по силата на което освобождаването от данък върху дохода на дивиденди, разпределени под формата на акции на дъщерно дружество, може да се предостави само ако разпределящото дружество е установено в държава — членка на Европейското икономическо пространство (ЕИП), или в държава, с която облагащата държава-членка е сключила данъчна спогодба, предвиждаща обмен на сведения, когато това освобождаване е поставено в зависимост от условия, чието спазване може да бъде проверено от компетентните органи на тази държава-членка само чрез получаване на сведения от държавата, в която е установено разпределящото дружество.

Макар такова законодателство да съдържа ограничение на движението

на капитали между държавите-членки и третите страни, доколкото има за последица да разубеди данъчнозадължените местни за съответната държава-членка лица да инвестират капиталите си в дружества, установени извън ЕИП, то може да бъде обосновано от необходимостта да се гарантира ефикасността на данъчния контрол, при условие че зачита принципа на пропорционалност, в смисъл че трябва да е в състояние да гарантира осъществяването на преследваната цел и не трябва да надхвърля необходимото за постигането ѝ. Наистина държава-членка не би могла да се позовава на невъзможността да иска съдействието на друга държава-членка за извършване на разследвания или събиране на информация, за да обоснове отказа на данъчно предимство. Този принцип обаче, който се отнася до ограничения за упражняването на свободите на движение в рамките на Общността, не би могъл да бъде изцяло приложен по аналогия по отношение на

движенията на капитали между държавите членки и третите страни, тъй като такива движения се вписват в правен контекст, различен от този на движения на капитали между държави-членки. Следователно, когато правната уредба на дадена държава-членка поставя възможността да се ползва данъчно облекчение в зависимост от изпълнението на условия, чието спазване може да бъде проверено само чрез получаване на сведения от компетентните органи на трета страна, по принцип е оправдано тази държава-членка да откаже предоставянето на това предимство, ако именно поради липсата на договорно задължение за третата страна да предоставя сведения се оказва невъзможно да бъдат получени тези сведения от посочената страна.

(вж. точки 42, 43, 55, 56, 58, 60, 63, 67 и диспозитива)